

[Steen Folke]

mere radikale kræfter i Solidaritet, som mener det alvorligt med demokratiet og ikke er villige til at bøje sig for et hvilket som helst kompromis. Udenrigsministerens udtalelser blev modtaget med kyshånd i Moskva og bragt på forsiden af Pravda.

Mere forbløffende er det, at SFs formand, hr. Gert Petersen, har udtalt sig helt på linje med udenrigsministeren, som også blev støttet varmt af SFs gruppeformand, fru Ebba Strange. Mener SF virkelig, at den form for indblanding gavner de polske arbejderes kamp for demokrati? Mon ikke Solidaritets egne folk selv er bedre i stand til at vurdere, hvordan kampen skal føres? De er godt selv klar over, hvilken magtfuld modstander de er oppe imod, og jeg synes i hvert fald, at danske socialister skal afholde sig fra at udtale sig på en måde, som kan tages direkte til indtægt af denne modstander.

For øvrigt gad jeg nok se, hvad hr. Thomas Nielsen og hr. Anker Jørgensen ville sige, hvis danske arbejdere begyndte at kæmpe lige så målbevidst for en demokratisering af den danske fagbevægelse og det danske samfund. Hr. Thomas Nielsen talte nedladende om en vis polsk rigsdag i TV forleden. Han kan være glad for, at der endnu ikke er tegn på, at han og hans ligesindede bliver fejlet ud af en bølge, der henter inspiration hos det polske Solidaritet. Vi må nok være realister som sædvanlig og forudse, at revolutionen heller ikke kommer denne jul.

Dohrmann (FP):

Jeg vil ikke som hr. Steen Folke beskæftige mig med noget så fjernt som Polen, eller hvilken politik Reagan fører i Amerika, men derimod gerne beskæftige mig lidt med en sag – en skandalesag rent ud sagt – som nu har raseret i flere år, og som skiftende ministre tilsyneladende ikke magter at få gjort noget ved. Det drejer sig om postudbringningen i Danmark.

I går var det ca. 530.000 breve, der ikke kom ud. I dag hører vi, det er over 600.000 breve, der ikke er kommet ud. I morgen er det måske 800.000. Om en uge er det måske 1 million. En måned frem kommer der måske ingenting ud. Selv om folketinget flere gange har beskæftiget sig med den sag, synes jeg, det ville være på sin plads, at ministeren for offentlige arbejder eller statsministeren i

hvert fald gav folketinget en redegørelse for, hvad man egentlig agter at foretage sig for at få stoppet den slendrian, den umulige situation, postvæsenets kunder er bragt i.

Jeg har med stor undren noteret mig, at regeringen og forligspartierne snakker om at forhøje portoen igen, at portoen skal stige. Det er ikke ret længe siden, at folketinget foretog nogle forhøjelser. Siden dengang – og det er såmænd ikke ret længe siden – er publikum blevet udsat for, at servicen igen er blevet ringere. Aviser fra i tirsdags f. eks. – jyske aviser, som er trykt i Jylland – er ikke engang blevet omdelt i København endnu. Det er forhold, som ingen i folketinget kan være bekendt at byde publikum.

Vi har hørt, at medarbejderne derude har nedsat arbejdstempoet. De vægrer sig ved at påtage sig noget overarbejde. Jeg har også ladet mig fortælle, at ministeren for offentlige arbejder har ansat en psykolog derude. Det er muligt, det er det, der er behov for. Der skulle måske flere psykologer til, det ved jeg ikke. Men det hjælper altså ikke kunderne noget. Derimod gør det vel nok det, at portoen igen skal have en tak opad.

Vi har set forskellige trafikministre, vi har set hr. Kjeld Olesen, vi har set hr. Niels Mathiasen, vi har set hr. Ivar Hansen, vi har set en lang, lang række ministre, og om dem alle kan man vel sige, at de har siddet og snorksovet. Nu vil jeg ikke rose den nuværende trafikminister, for det har han ikke fortjent endnu. Det eneste, jeg vil sige, er, at han da trods alt ligesom er begyndt at tage problemet op. Det skyldes vel nok mest, at pressen og offentligheden simpelt hen har sagt stop, nu kan det være nok med det dér.

Jeg vil godt spørge ministeren for offentlige arbejder i dag: hvad agter han egentlig at gøre? Vil han tage det opgør med partifællen forbundsformand hr. Aage Andersen, som jo er gået ud af folketinget? For der er ingen tvivl om for mig, at det er et internt socialdemokratisk opgør. Det er det, publikum lider under i dag. Her må ministeren altså vælge, og han skal gøre det snart. Tør ministeren tage det opgør med sin partifælle hr. Aage Andersen? Jeg skal love ministeren, at vi nok skal støtte ham, både i de besparelser, han har foreslået, og også i det opgør, som er nødvendigt for at få orden i forholdene.

Men samtidig vil jeg også godt fortælle ministeren, at vores tiltro til, at regeringen